

Mindszenty József bíboros beszéde Szent István király ünnepén¹

Bécs, Pázmáneum, 1974. augusztus 20.

Kedves Magyarjaim!

A hagyományos augusztus 20-án ünnepeljük Szent István királyunkat, az ezeréves történelemnek legnagyobb magyarját és a mi szent hitünk térítő apostolát.

Amikor ezt megállapítjuk, nem szabad felednünk azt, hogy az emigrációnak, a nagy kísértésnek az idején propaganda folyik, különösen az Újvilágban, Szent Istvánunknak az alakjával szemben. Hibáztatják azért, hogy a turáni és a szumír pogányságot elhagyta és a magyarok felvették éppen annak a Nyugatnak a kereszténységét, amely olyan nem szépen viselkedett az őt is védő keresztény magyarsággal szemben a tatár, a török időkben és a jelen harmadik keleti áramlattal, a bolsevizmussal szemben. - Szakított a régi dicsőséggel és most íme, lám itt vagyunk a mi megaláztatásunknak a mélypontján.

Mi megállapítjuk ezzel szemben, hogy mi a kereszténységet nem Nyugatrokonszenzből vettük fel, nem is a Nyugat kedvéért tettük ezt. Mi, amint Szent István és őseink is vallották velünk együtt: Hiszünk az egy Istenben, hiszünk a Mindenható, Teremtő Atyában, a megváltó Jézus Krisztusban, a második személyben, és hiszünk a Szentlélekben! Ez volt a mi nagy történelmi lépésünknek a rugója, de nem Nyugat maga volt az indító ok. Nem is a kereszténység az oka a mi mélypontunknak, hanem a kereszténység megfogyatkozása Nyugaton és nálunk.

Ne akarjanak az új pogánykodók bölcsőbbek lenni Szent István és Szent László királyunknál. Ne akarjanak okosabbak lenni, mint a mi - Inchofer szerint - 55 szentünk, akik nemzetünk számára példák és a világ számára is útmutatók. Ne akarjanak bölcsőbbek lenni, mint a magyar múltban Hunyadi János, azután nagy királyaink, a szenteken túl, III. Béla, IV. Béla, Nagy Lajos, Mátyás királyunk és aztán sorjában azok, akik a nemzeti életnek korábbi mélypontján, 1532-ben Kőszegen, 1552-ben Drégelynél, Egernél és Temesvárnál és a két Zrínyi Miklós: a szigetvári és csáktornyai Zrínyi Miklós, a téli hadjáratnak nagy vezére.

Ne gondolják a magyarkodók, hogy ők valami eredeti tant hirdetnek. Amit ők hirdetnek, annak megvan már a múltja a magyar történelemben. Ott van a somogyi Koppány Szent István idejében, ott van utána 1046-ban Vata és ezeknek az áldozataik: Szent Gellért püspök, aki idegen földet hagyott el a mi kereszténységünkért és a fölizgult és fölizgatott pogány nép áldozattá tette Beszter és Bőd püspököket, Szolnok ispánt. Aztán jött a tatárjárás után a

¹ Mindszenty József: Hirdettem az Igét. Mindszenty Alapítvány, Vaduz, 1982. 274-277. old

második előd-sorozatuk. A tatár jöttekor az ország befogadja a pogány és keresztény kunokat, hogy ők is segítsenek védekezni. Aztán itt benn az általános félelemben és rettegésben az irtózatoss tatár horda becsapott az országba, miután már legázolta Orosz- és Lengyelországot, Szilézia felé jött és 4-5 helyen tört be az országba. Akkor a kunok is megzavarodtak, végül is a keresztényekből is részben visszaestek a pogányságba. Aztán elment a tatár, akkor önök a teljes pogány élet és a pogány erkölcs jött vissza. Történelmi szerencsétlenségünkre belőlük akadt egy király, Kun László, aki fegyelmezetlen volt és kun leányok, kun nők között töltötte az idejét. Maguk a kun férfiak ölték meg őt ilyen életben. Ez a Kun László is zászlótartó az új, Szent István-ellenesek oldalán. Aztán jött tovább!

Nem gondolják ezek az emberek, hogy hiszen az első kommunizmus, aztán a hitlerizmus, a nyilasság és második kommunizmus épp oly pogány istentelenség, mint amit ők ma akarnak hirdetni és visszahozni?

Mi azonban hálát adunk a mai szentmisében Istennek ama jóságáért, hogy Szent Istvánt adta nekünk. Őáltala pedig kaptuk az áldott Boldogasszonyt, Pátrónánkat, akihez válságos időkben mindig fölemelhetjük imádságunkat. És ahogy Szent Bernát mondja róla: "Sohasem lehetett hallani, hogy bárki Hozzád folyamodott és meghallgatás nélkül maradt volna"!

Igaz, hogy mi rákerültünk egy szenvedéses útra, kevés az a nemzet, melynek ilyen keresztútja akadt, mint a magyarnak. De tudjuk azt is, hogy nemcsak a mienk volt keserves, de lám a mi pogány rokonaink, akik hatalmasabbak voltak, kiterjedtebbek voltak mint mi, elvesztek előttünk ugyanezen a földön. Attila a hunokkal és az avarok is csak 200 esztendő körül éltek világukat itt. - A magyarságnak a nagyobb fele visszamaradt keleten és csak a kisebbik része jött ide és azok pogányságban elvesztek, a mongolok, tatárok által, hősiességben, de odalettek, amikor Magyarország egymaga megmaradt a tatár-vész ellenére. Kétfélmillió magyarból odalett 1,1 millió, de mi mégis élünk!

Hálát adunk azért is, hogy mi tudunk a nem hibátlan Nyugat oldalán is találni olyasmit, amiért mi hálával tartozunk! Mi különbséget teszünk a világ hatalmai között és a világnak a népei között.

A török időkben Buda felszabadítására népek jöttek. Mi magyarok magunk nehezebben tudtuk volna visszaszerezni Budát, hiszen az 5,5 millió lakosból, illetőleg annak 80 %-os magyarságából a török idők végén megmaradt a tiszta magyar népességből 1 160 000 magyar. Az első időkben nem volt elég ehhez az átjáróházhoz, a Duna-medencéhez a magyarság.

Aztán itt volt az első világháború után - szégyenletes, amit tettek velünk a hatalmak -, de nem szabad elfelejtenünk azokat a magyar gyermekvonatokat, amelyek mentek évről-évre a Benelux-államokba, Belgiumba, Hollandiába és nagyon sok életet megmentettek. Aztán jött

a második világháború. Amit a német katolikus Egyház tett, azt lehetetlen megindultság nélkül elbeszélni. Frings bíboros neve jelenti azt, ami történt. Strich, Spellman, Heenan, stb. bíborosok.

Nyugathoz tartoztak a pápák is: II. Szilveszter pápa is, aki a más nemzetnek kiszemelt szent koronát küldte el Szent Istvánnak Asztriktól. Annyira megindította a jelentés, hogy azt mondotta: “én csak apostoli vagyok, de a ti királyotok valóságos apostol”. IX. Szent Leó 1052-ben német eredete ellenére is a Pozsonyt 2 hónapja ostromló III. Henrik császárt visszatérítette. Aztán a tatár után szegény IV. Béla királyunk kész volt elismerni Németországgal szemben hűbéri viszonyát, ha megsegíti a tatárok ellen. Nem segítette meg és ragaszkodott a hűbériséghez. II. Frigyes császár követelte a hűbériség megtartását IV. Bélától - és ahogy Pauler magyar történész megírja -, ha akkor nem lett volna IV. Ince pápa, aki keményen lépett fel II. Frigyes császárral szemben és így szerezte meg Magyarországnak a függetlenséget, amit a legyöngült ország nem tudott volna megszerezni. Ezeket nem lehet elfelejteni, ez mind Nyugatról történt. - III. Kallixtus pápa 1456-ban, Kapisztrán János Hunyadi János oldalán.

Aztán 12 pápa sorjában Magyarországot Nyugat védőpajzsának deklarálta. Aztán XI. Boldog Ince Magyarország felszabadítója. Ha ő és Széchenyi György prímás nincs, Magyarországot pénz híján nem lehetett volna fölszabadítani.

Az utolsó keleti veszedelemmel szemben ott volt XII. Pius pápa, aki úgy szerette a magyar nemzetet!

Tehát így néz ki az igazság. A történelem az élet mestere. Akik a történelmi igazságot nézik, azok nem tévednek, de akik elhanyagolják, azok a tévedésnek az áldozatai.

Esztergomba költözött Babits Mihály. Hányatott életű volt, de kiharcolta magának Isten kegyelmével a hitet és mint hívő halt meg. Részben azért is ment Esztergomba, hogy a magyar történelmet ott kapja és abban éljen. Ő írja az egyik költeményében: “Hol vagy István király, erős vessződ kellene ma is ennek a nemzetnek!” Nemcsak a vesszője, de a példája is. Ebben van a nemzetnek az élete. Amen.